

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
(דברים י"ז) לא ירבה לו נשים - אלא שמנה עשרה.													■
מרבה הוא לו, ובלבד שלא יהו מסירות את לבו.	רבי יהודה:												◆ ■
אפילו אחת ומסירה את לבו - הרי זה לא ישאנה, אם כן למה נאמר לא ירבה לו נשים - דאפילו כאביגיל.	רבי שמעון:												◆ ■
למימרא דרבי יהודה דריש טעמא דקרא, ורבי שמעון לא דריש טעמא דקרא? והא איפכא שמעינן להו אלמנה, בין שהיא עניה בין שהיא עשירה - אין ממשכנין אותה, שנאמר (דברים כ"ד) לא תחבל בגד אלמנה, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]												◆ ■
עשירה - ממשכנין אותה, ענייה - אין ממשכנין אותה, ואתה חייב להחזיר לה, ואתה משיאה שם רע בשכנותיה.	רבי שמעון:												◆ ■
מאי קאמר?	ואמרינן:												^
הכי קאמר: מתוך שאתה ממשכנה אתה חייב להחזיר לה, ואתה משיאה שם רע בשכנותיה.													! ◆
אלמא: רבי יהודה לא דריש טעמא דקרא, ורבי שמעון דריש טעמא דקרא													! ◆
בעלמא רבי יהודה לא דריש טעמא דקרא, ושאי הכא דמפרש טעמא דקרא: מה טעם לא ירבה לו נשים - משום (דברים י"ז) דלא יסור לבבו.													! ◆
מכדי בעלמא דרשינן טעמא דקרא, אם כן לכתוב קרא לא ירבה לו נשים ולישתוק, ואנא אמינא: מה טעם לא ירבה - משום דלא יסור. לא יסור למה לי - אפילו אחת ומסירה את לבו הרי זו לא ישאנה. אלא מה אני מקיים לא ירבה - דאפילו כאביגיל.	ורבי שמעון אמר לך:												! ◆
הני שמונה עשרה מנלן?													^
דכתיב (שמואל ב' ג') ויולדו לדוד בנים בחברון ויהי בכורו אמנון לאחזניעם הזורעאלית ומשנהו כלאב לאביגיל אשת נבל הכרמלי והשלישי אבשלום בן מעכה והרביעי אדניה בן חגית והחמישי שפטיה בן אביטל והששי יתרעם לעגלה אשת דוד אלה ילדו לדוד בחברון. וקאמר ליה נביא: (שמואל ב' י"ב) אם מעט ואספיה לך כהנה וכהנה. כהנה - שית, וכהנה - שית. דהוו להו תמני סרי.													! ◆
אימר כהנה - תרתי סרי וכהנה עשרין וארבע	מתקיף לה רבינא:												! ◆
לא ירבה לו נשים - יותר מעשרים וארבע.	תניא נמי הכי:												■ ■
למאן דדריש וי"ו - ארבעים ושמונה הון													! ◆
לא ירבה לו נשים יותר מארבעים ושמונה.	תניא נמי הכי:												■ ■
ותנא דידן מאי טעמיה?													! ◆
מקיש כהנה בתרא לכהנה קמא מה כהנה קמא - שית, אף כהנה בתרא - שית.	רב כהנא:												! ◆
והא הואי מיכל													! ◆
עגלה זו מיכל, ולמה נקרא שמה עגלה - שחביבה עליו כעגלה, וכן הוא אומר (שופטים י"ד) לולי חרשתם בעגלתי וגו'.	רב:												! ◆
ומי הוה למיכל בני? והכתיב (שמואל ב' ו') ולמיכל בת שאול לא היה לה ולד עד יום מותה													! ◆
עד יום מותה - לא היה לה, ביום מותה - היה לה.	רב חסדא:												! ◆
מכדי, בנים היכא קא חשיב להו - בחברון, ואילו מעשה דמיכל - בירושלים הוה, דכתיב (שמואל ב' ה') ומיכל בת שאול נשקפה בעד החלון ותרא את המלך דוד מפוז ומכרכר לפני ה' ותבן שקלתה מיכל למיטרפסה.	ואמר רב יהודה ואיתימא רב יוסף:												! ◆
אלא אימא: עד אותו מעשה - היה לה, מכאן ואילך - לא היה לה													! ◆
והכתיב: ויקח דוד עוד פלגשים ונשים בירושלים													! ◆

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
מעשה-story O **שאלה-question** ^ **קושיא-challenge** ?
ראיה-proof ! **תירוץ-answer** !

מקרא-key:

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
למלויי שמונה עשר.												!	א	א.א.
מאי נשים ומאי פלגשים?														א.א.
נשים, בכתובה ובקידושין, פלגשים - בלא כתובה ובלא קידושין.	רב יהודה אמר רב:													א.א.
ארבע מאות ילדים היו לו לדוד, וכולן בני יפת תואר היו, ומגדלי בלוריות היו, וכולן יושבין בקרנות של זהב, ומהלכין בראשי גייסות היו, והם היו בעלי אגרופין של בית דוד.	רב יהודה אמר רב:													א.א.
תמר בת יפת תואר היתה, שנאמר (שמואל ב' י"ג) ועתה דבר-נא אל המלך כי לא ימנעני ממך. ואי סלקא דעתך בת נישואין הואי - אחתיה מי הוה שריא ליה? אלא שמע מינה בת יפת תואר היתה.	ואמר רב יהודה אמר רב:													א.א.
ולאמנון רע ושמנו יונדב בן שמעה אחי דוד ויהונדב איש חכם וגו'.														א.א.
איש חכם לרשעה.	רב יהודה אמר רב:													א.א.
(שמואל ב' י"ג) ויאמר מדוע אתה ככה דל בן המלך ויאמר לו יונדב שכב על משכבך והתחל וגו' עד ועשתה לעיני את הבריה.														א.א.
(שמואל ב' י"ג) ותקח המשרת ותצק לפניו. אמר רב יהודה אמר רב: שעשתה לו מיני טיגון.	[רב יהודה אמר רב]													א.א.
(שמואל ב' י"ג) וישנאה אמנון שנאה גדולה מאד, מאי טעמא? - אמר רבי יצחק: נימא נקשרה לו, ועשאתו כרות שפכה.	[רבי יצחק]													א.א.
וכי נקשרה לו, איהי מאי עבדה?												ז		א.א.
אלא אימא: קשרה לו נימא, ועשאתו כרות שפכה.														א.א.
איני?													ז	א.א.
מאי דכתיב (יחזקאל י"ז) ויצא לך שם בגוים ביפיך - שאין להן לבנות ישראל לא שער בית השחי ולא בית הערוה?	והא דרש רבא:												ז	א.א.
שאני תמר, דבת יפת תואר הואי.														א.א.
(שמואל ב' י"ג) ותקח תמר אפר על ראשה וכתנת הפסים אשר עליה קרעה. תנא משמיה דרבי יהושע בן קרחה גדר גדול גדרה תמר באותה שעה. אמרו: לבנות מלכים כך - לבנות הדיוטות על אחת כמה וכמה, אם לצנועות כך - לפרוצות על אחת כמה וכמה.	[תנא משמיה דרבי יהושע בן קרחה]													א.א.
באותה שעה גזרו על הייחוד, ועל הפנויה.	רב יהודה אמר רב:													א.א.
יחוד? דאורייתא הוא													ז	א.א.
רמז לייחוד מן התורה מניין - שנאמר (דברים י"ג) כי יסיתך אחיך בן אמן, וכי בן אב מסית בן אב אינו מסית? אלא לומר לך: בן - מתייחד עם אמו, ואין אחר מתייחד עם כל עריות שבתורה.	דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוודק:												ז	א.א.
אלא אימא: גזרו על ייחוד דפנויה.														א.א.
(מלכים א' א') ואדניה בן חגית מתנשא לאמר אני אמלך, אמר רב יהודה אמר רב: מלמד שביקש להלל, ולא הולמתו.	[רב יהודה אמר רב]													א.א.
(מלכים א' א') ויעש לו רכב ופרשים וחמשים איש רצים לפניו, מאי רבותא? - אמר רב יהודה אמר רב: כולן נטולי טחול, והקוקי כפות רגלים היו.	[רב יהודה אמר רב]													א.א.
לא ירבה לו סוסים אלא כדי מרכבתו.														א.א.
וכסף וזהב לא ירבה לו מאד - אלא כדי ליתן אספניא.														א.א.
וכותב לו ספר תורה לשמו, ויצא למלחמה - מוציאה עמה, נכנס - הוא מכניסה עמו, יושב בדין - היא עמו, מיסב - היא כנגדו, שנאמר (דברים י"ז) והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו.														א.א.
(דברים י"ז) לא ירבה לו סוסים יכול אפילו כדי מרכבתו ופרשיו - תלמוד לומר לו - לו אינו מרבה אבל מרבה הוא כדי רכבו ופרשיו. הא מה אני מקיים סוסים - סוסים הבטלנין. מניין שאפילו סוס אחד והוא בטל שהוא בלא ירבה - תלמוד לומר (דברים י"ז) למען הרבות סוס.	תנו רבנן:													א.א.
וכי מאחר דאפילו סוס אחד והוא בטל, קאי בלא ירבה, סוסים למה לי?													ז	א.א.
לעבור בלא תעשה על כל סוס וסוס.														א.א.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-כהן גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קטגוריה
טעמא דכתב רחמנא לו הא לאו הכי הוה אמינא אפילו כדי רכבו ופרשיו נמי לא?													כא:
לא צריכא, לאפושי.													כא:
(דברים י"ז) וכסף וזהב לא ירבה לו אלא כדי ליתן אספניא.													כא:
(דברים י"ז) וכסף וזהב לא ירבה לו יכול אפילו כדי ליתן אספניא - תלמוד לומר לו - לו אינו מרבה, אבל מרבה הוא כדי ליתן אספניא.	תנו רבנן:												כא:
טעמא דכתב רחמנא לו, הא לאו הכי הוה אמינא אפילו כדי ליתן אספניא נמי לא?													כא:
לא צריכא, להרווחה.													כא:
השתא דאמרת לו לדרשה, (דברים י"ז) לא ירבה לו נשים מאי דרשת ביה?													כא:
למעוטי הדיוטות.													כא:
כתיב (מלכים א' ד) ויהי לשלמה ארבעים אלף ארות סוסים מרכבתו וכתיב (דברי הימים ב' ט') ויהי לשלמה ארבעת אלפים אריות סוסים. הא כיצד?	רב יהודה רמי:												כא:
אם ארבעים אלף איצטבלאות היו - כל אחד ואחד היו בו ארבעת אלפים ארוות סוסים, ואם ארבעת אלפים איצטבלאות היו - כל אחד ואחד היו בו ארבעים אלף ארוות סוסים.	[רב יהודה]												כא:
כתיב (דברי הימים ב' ט') אין כסף נחשב בימי שלמה למאומה וכתיב (מלכים א' י"א) ויתן שלמה את הכסף בירושלים כאבנים	רב יצחק רמי:												כא:
לא קשיא, כאן - קודם שנשא שלמה את בת פרעה, כאן - לאחר שנשא שלמה את בת פרעה.	[רב יצחק]												כא:
בשעה שנשא שלמה את בת פרעה ירד גבריאול ונעץ קנה בים, והעלה שירטון, ועליו נבנה כרך גדול שברומי.	רבי יצחק:												כא:
מפני מה לא נתגלו טעמי תורה - שהרי שתי מקראות נתגלו טעמן נכשל בהן גדול העולם. כתיב (דברים י"ז) לא ירבה לו נשים, אמר שלמה: אני ארבה ולא אסור, וכתיב (מלכים א' י"א) ויהי לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבבו. וכתיב (דברים י"ז) לא ירבה לו סוסים, ואמר שלמה: אני ארבה ולא אישיב וכתיב (מלכים א' י"א) ותצא מרכבה ממצרים בשש וגו'.	ואמר רבי יצחק:												כא:
וכותב ספר תורה לשמו.													כא:
ובלבד שלא יתנאה בשל אבותיו.	תנא:												כא:
אף על פי שהניחו לו אבותיו לאדם ספר תורה - מצוה לכתוב משלו, שנאמר (דברים ל"א) ועתה כתבו לכם את השירה	רבה:												כא:
וכותב לו ספר תורה לשמו, שלא יתנאה בשל אחרים.	איתיביה אביי:												כא:
מלך - אין, הדיוט - לא													כא:
לא צריכא, לשתי תורות.													כא:
(דברים י"ז) וכתב לו את משנה וגו' - כותב לשמו שתי תורות, אחת שהיא יוצאה ונכנסת עמו, ואחת שמונחת לו בבית גנויו. אותה שיוצאה ונכנסת עמו אינו נכנס בה לא לבית המרחץ ולא לבית הכסא, שנאמר (דברים י"ז) והיתה עמו וקרא בו - מקום הראוי לקראת בו.	וכדתניא:												כא:
בתחלה ניתנה תורה לישראל בכתב עברי ולשון הקודש, חזרה וניתנה להם בימי עזרא בכתב אשורית ולשון ארמי. ביררו להן לישראל כתב אשורית ולשון הקודש, והניחו להדיוטות כתב עברית ולשון ארמי.	מר זוטרא ואיתימא מר עוקבא:												כא:
מאן הדיוטות?													כא:
כותאי.	רב חסדא:												כא:
מאי כתב עברית?													כא:
כתב ליבונאה.	רב חסדא:												כא:
ראוי היה עזרא שתניתן תורה על ידו לישראל, אילמלא קדמו משה. במשה הוא אומר (שמות י"ט) ומשה עלה אל האלהים, בעזרא הוא אומר (עזרא ז') הוא עזרא עלה מבבל, מה עלייה האמור כאן תורה - אף עלייה האמור להלן תורה.	תניא, רבי יוסי:												כא:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-כהן גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
במשה הוא אומר (דברים ד') ואתי צוה ה' בעת ההיא ללמד אתכם חקים ומשפטים, בעזרא הוא אומר (עזרא ז') כי עזרא הכין לבבו לדרש את תורת ה' (אלהיו) ולעשת וללמד בישראל חק ומשפט.												כא:
ואף על פי שלא ניתנה תורה על ידו - נשתנה על ידו הכתב, שנאמר (עזרא ד') וכתב הנשתון כתוב ארמית ומתרגם ארמית וכתבי (דניאל ה') לא כהלין כתבא למקרא ופשרא להודעה למלאכא, וכתבי (דברים י"ז) וכתב את משנה התורה הזאת - כתב הראוי להשתנות.	[רבי יוסי]											כא:
למה נקרא אשורית												כב:
שעלה עמהם מאשור.												כב:
בתחלה בכתב זה ניתנה תורה לישראל, כיון שחטאו - נהפך להן לרועץ, כיון שחזרו בהן - החזירו להם, שנאמר (זכריה ט') שובו לבצרון אסירי התקוה גם היום מגיד משנה אשיב לך.	תניא, רבי:											כב:
למה נקרא שמה אשורית												כב:
שמאשרת בכתב.												כב:
כתב זה לא נשתנה כל עיקר, שנאמר (שמות כ"ז) ווי העמודים מה עמודים לא נשתנו - אף וויים לא נשתנו. ואומר (אסתר ה') ואל היהודים ככתבם וכלשונם, מה לשונם לא נשתנה - אף כתבם לא נשתנה. אלא מה אני מקיים את משנה התורה הזאת - לשתי תורות, אחת שיוצאה ונכנסת עמו ואחת שמונחת לו בבית גזיו. אותה שיוצאה ונכנסת עמו - עושה אותה כמין קמיע, ותולה בזרועו, שנאמר (תהלים ט"ז) שויתי ה' לנגדי תמיד.	רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי אלעזר בן פרטא שאמר משום רבי אלעזר המודעי:											כב:
ואידך, האי שויתי מאי דריש ביה?												כב:
ההוא מיבעי ליה כדרב חנה בר ביזנא.	[אידך]											כב:
המתפלל צריך שיראה עצמו כאילו שכנה כנגדו, שנאמר שויתי ה' לנגדי תמיד.	דאמר רב חנה בר ביזנא אמר רבי שמעון חסידא:											כב:
לרבי שמעון, דאמר כתב זה לא נשתנה מאי, לא כהלין כתבא למקרא?												כב:
בגימטריא איכתיב להון: ית ית אידך פוגחמט.	רב:											כב:
מאי פריש להו - (דניאל ה') מנא מנא תקל ופרסין												כב:
מנא - מנא אלהא מלכותך והשלמה. תקל - תקלתא במאזניא והשתכחת חסיר. פרס - פריסת מלכותך והיבת למדי ופרס.												כב:
ממתוס ננקפי אאלרן	שמואל:											כב:
אנם אנם לקת ניסרפו.	רבי יוחנן:											כב:
נמא נמא קתל פורסין.	רב אשי:											כב:
אין רוכבין על סוסו, ואין יושבין על כסאו, ואין משתמשין בשרביטו, ואין רואין אותו כשהוא מסתפר, ולא כשהוא ערום, ולא כשהוא בבית המרחץ, שנאמר (דברים י"ז) שום תשים עליך מלך - שתהא אימתו עליך.												כב:
אבישג מותרת לשלמה ואסורה לאדניה. מותרת לשלמה - דמלך היה, ומלך משתמש בשרביטו של מלך. ואסורה לאדניה - דהדידו הוא.	רב יעקב אמר רבי יוחנן:											כב:
אבישג מאי היא?												כב:
דכתיב (מלכים א' א') והמלך דוד זקן בא בימים וגו' ויאמרו לו עבדיו יבקשו וגו'												כב:
וכתיב (מלכים א' א') ויבקשו נערה יפה וגו'												כב:
וכתיב (מלכים א' א') והנערה יפה עד מאד ותהי למלך סכנת ותשרתהו												כב:
אמרה: נינסבן												כב:
אמר לה: אסירת לי.												כב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמרה ליה: חסריה לגנבא, נפשיה לשלמא נקוט.													בב.
אמר להו: קראו לי לבת שבע.													בב.
וכתיב (מלכים א' א') ותבא בת שבע אל המלך החדרה.													בב.
באותה שעה קינחה בת שבע בשלש עשרה מפות.	רב יהודה אמר רב:												בב.
בא וראה כמה קשין גירושין, שהרי דוד המלך התירו לו לייחד, ולא התירו לו לגרש.	רב שמן בר אבא:												בב.
כל המגרש את אשתו ראשונה - אפילו מזבח מוריד עליו דמעוט, שנאמר (מלאכי ב'), וזאת שנית תעשו כסות דמעוה את מזבח ה' בכי ואנקה מאין עוד פנות אל המנחה ולקחת רצון מידכם וכתיב (מלאכי ב') ואמרתם על מה על כי ה' העיד בינך ובין אשת נעוריד אשר אתה בגדתה בה והיא חברתך ואשת בריתך. אין אשתו של אדם מתה אלא אם כן מבקשין ממנו ממון ואין לו, שנאמר (משלי כ"ב) ואם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתיד.	רבי אליעזר:												בב.
כל אדם שמתה אשתו ראשונה, כאילו חרב בית המקדש בימיו, שנאמר (יחזקאל כ"ד) בן אדם הנני לקח ממך את מחמד עיניך במגפה לא תספד ולא תבכה ולא תבוא דמעתיך וכתיב (יחזקאל כ"ד) ואדבר אל העם בבקר ותמת אשתי בערב וכתיב (יחזקאל כ"ד) הנני מחלל את מקדשי גאון עזכם מחמד עיניכם.	ואמר רבי יוחנן:												בב.
כל אדם שמתה אשתו בימיו - עולם חשך בעדו, שנאמר (איוב י"ח) אור חשך באהלו ונרו עליו ידעך.	רבי אלכסנדר:												בב.
פסיעותיו מתקצרות, שנאמר (איוב י"ח) יצרו צעדי אוננו.	רבי יוסי בר חנינא:												בב.
עצתו נופלת, שנאמר (איוב י"ח) ותשליכהו עצתו.	רבי אבהו:												בב.
קשה לזווגם כקריעת ים סוף, שנאמר (תהלים ס"ח) אלהים מושיב יחידים ביתה מוציא אסירים בכושרות	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												בב.
איני?													בב.
ארבעים יום קודם יצירת הולד בת קול יוצאת ואומרת: בת פלוני לפלוני?	והאמר רב יהודה אמר רב:												בב.
לא קשיא הא - בזווג ראשון, הא - בזווג שני.													בב.
לכל יש תמורה, חוץ מאשת נעורים, שנאמר (ישעיהו נ"ד) ואשת נעורים כי תמאס.	רבי שמואל בר נחמן:												בב.
אין אדם מוצא קורת רוח אלא מאשתו ראשונה, שנאמר (משלי ה') יהי מקורך ברוך ושמה מאשת נעוריד יצחק בריה:	מתני לה רב יהודה לרב יצחק בריה:												בב.
אמר לו: כגון מאן?	[רב יצחק]												בב.
אמר לו: כגון אמך.	[רב יהודה]												בב.
איני?													בב.
(קהלת ז') ומוצא אני מר ממות את האשה אשר היא מצודים וחרמים	והא מקרי ליה רב יהודה לרב יצחק בריה:												בב.
ואמר לו: כגון מאן?	[רב יצחק]												בב.
ואמר לו: כגון אמך.	[רב יהודה]												בב.
מיתקף תקיפא, עיבורי מעברא במלה.													בב.
אשה גולם היא, ואינה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי, שנאמר (ישעיהו נ"ד) כי בוועליך עושיך ה' צבאות שמו.	רב שמואל בר אבוןא משמיה דרב:												בב.
אין איש מת אלא לאשתו, ואין אשה מתה אלא לבעלה.	תנא:												בב.
אין איש מת אלא לאשתו - שנאמר (רות א') וימת אלימלך איש נעמי													בב.
ואין אשה מתה אלא לבעלה - שנאמר (בראשית מ"ח) ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל.													בב.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א	
אין רואין אותו כו'.											■	כב: <
מלך מסתפר בכל יום, כהן גדול מערב שבת לערב שבת, כהן הדיוט אחד לשלשים יום.	תנו רבנן:										■	כב: ◇
מלך מסתפר בכל יום, שנאמר (ישעיהו ל"ג) מלך ביפו תחזינה עיניך.											■	כב: ■
כהן גדול מערב שבת, אמר רב שמואל בר נחמן אמר רבי יוחנן: הואיל ומשמרות מתחדשות.											■	כב: ■
כהן הדיוט אחד לשלשים יום - דכתיב (יחזקאל מ"ד) וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו כסום יכסמו את ראשיהם ויליף פרע מנזיר, כתיב הכא, פרע לא ישלחו, וכתיב התם (במדבר ו') גדל פרע שער ראשו, מה להלן שלשים - אף כאן שלשים											■	כב: ◇
סתם נזירות שלשים יום.	ותנן נמי:										■	כב: ◇
והתם מנא לן?											?	כב: ?
דאמר קרא, קדש יהיה - בגימטריא תלתין הוו.	רב מתנה:										!	כב: ◇
אימא לא לירבו כלל?	רב פפא לאביי:										?	כב: ?
אי כתיב לא ישלחו פרע - כדקאמרת, השתא דכתיב ופרע - פרע ליהוי, שלוחי לא לישלחו.	אמר ליה: [אביי]										!	כב: ◇
אי הכי, האידנא נמי											?	כב: ◇
דומיא דיין. מה יין - בזמן ביאה הוא דאסור, שלא בזמן ביאה - שרי, אף פרועי ראש - בזמן ביאה - אסור שלא בזמן ביאה - שרי.											!	כב: ◇
ויין שלא בזמן ביאה שרי?											?	כב: ?
אומר אני: כהנים אסורין לשתות יין לעולם, אבל מה אעשה שתקנתן קלקלתן.	רבי:										■	כב: ◇
כמאן שתי כהני חמרא האידנא - כרבי.	ואמר אביי:										■	כב: ◇
מכלל דרבנן אסרי:											?	כב: ◇
התם היינו טעמא: מהרה יבנה בית המקדש, ובעינן כהן הראוי לעבודה - וליכא.											!	כב: ◇
הכא נמי, בעינא כהן הראוי לעבודה, וליכא											?	כב: ?
הכא - אפשר דמספר ועייל.											!	כב: ◇
התם נמי, אפשר דניים פורתא ועייל											?	כב: ?
דרך מיל ושינה כל שהוא מפיגין את היין	דאמר רב אחא:										?	כב: ?
לא שנו אלא ששתה כדי רביעית, אבל יותר מכדי רביעית - כל שכן דדרך טורדתו ושינה משכרתו.	ולאו איתמר עלה: אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:										!	כב: ◇
שתויי יין דמחלי עבודה - גזרו בהו רבנן, פרועי ראש דלא מחלי עבודה - לא גזרו בהו רבנן.	רב אשי:										!	כב: ◇
ואלו שבמיתה: פרועי ראש, ושתויי יין.	מיתיבי:										?	כב: ?
בשלמא שתויי יין - דכתיב (ויקרא י') יין ושכר אל תשת אתה ובניך ולא תמתו. אלא פרועי ראש מנא לן?											?	כב: ?
דאיתקש שתויי יין לפרועי ראש, כתיב וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו וכתב בתריה ויין לא ישתו וגו' מה שתויי יין במיתה - אף פרועי ראש - במיתה.											!	כב: ◇
ומינה, מה שתויי יין דמחלי עבודה - אף פרועי ראש דמחלי עבודה											?	כב: ?
קשיא.											■	כב: ◇

◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	--

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
האי, עד דלא אתא יחזקאל מאן אמרה?	רבינא לרב אשי:									;	◇	כב:
וליעמיך, הא דאמר רב חסדא:										!		כב:
דבר זה מתורת משה רבינו לא למדנו, עד שבא יחזקאל ולימדנו (יחזקאל מ"ד) כל בן נכר ערל לב וערל בשר לא יבוא אל מקדשי לשרתני	[רב חסדא]									!	◇	כב:
עד דלא בא יחזקאל מאן אמרה?										;	!	כב:
אלא: גמרא גמירי לה, ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא.										!	◇	כב:
הכא נמי: גמרא גמירי לה. ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא.										!		כב:
מאי כסום יכסמו את ראשיהם?										^	◇	כב:
כמין תספורת לוליינית.	תנא:									!	◇	כב:
מאי תספורת לוליינית?										^		כב:
תספורתא יחידאה.	רב יהודה אמר שמואל:									!	◇	כב:
היכי דמי?										^		כב:
ראשו של זה בצד עיקרו של זה.	רב אשי:									!	◇	כב:
איזהו תספורת של כהן גדול?	שאלו את רבי:									^		כב:
צאו וראו מתספורת של בן אלעשה.	אמר להן: [רבי]									!	◇	כב:
לא על חנם פיזר בן אלעשה את מעותיו, אלא כדי להראות בו תספורת של כהן גדול.	תניא, רבי:									■		כב:
הדרן עלך כהן גדול.											◇	

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **תירוץ-ראיה!** !
proof-ראיה ■

מקרא-key:

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דיני ממונות בשלשה.												■
זה בורר לו אחד, וזה בורר לו אחד, ושניהן בוררין להן עוד אחד, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]											■
שני דיינין בוררין להן עוד אחד.	חכמים:											■
זה פוסל דיינו של זה וזה פוסל דיינו של זה, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]											■
אימתי - בזמן שמביא עליהן ראייה שהן קרובין או פסולין, אבל אם היו כשרין או מומחין מפי בית דין - אינו יכול לפוסלן.	חכמים:											■
זה פוסל עדיו של זה, וזה פוסל עדיו של זה, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]											■
אימתי - בזמן שמביא עליהן ראייה שהן קרובין או פסולין, אבל אם היו כשרין - אינו יכול לפוסלן.	חכמים:											■
מאי זה בורר לו אחד וזה בורר לו אחד? בתלתא סגי												⚡
הכי קאמר: כשזה בורר לו בית דין אחד, וזה בורר לו בית דין אחד - שניהן בוררין להן עוד אחד.												⚡
ואפילו לזה מצי מעכב?												⚡
לא שנו אלא מלוה, אבל לזה - כופין אותו ודן בעירן	והאמר רבי אלעזר:											⚡
בערכאות שבסוריא שנו.	כדאמר רבי יוחנן:											⚡
הכא נמי: בערכאות שבסוריא שנו. אבל מומחין - לא.												⚡
אפילו תימא מומחין, כגון בי דינא דרב הונא ודרב חסדא, דקאמר ליה: מי קא מטרחנא לך?	רב פפא:											⚡
שני דיינין בוררין להן עוד אחד	תנן וחכמים:											⚡
ואי סלקא דעתך כדקאמרינן - בית דין, בית דין בתר דפסלי להו אזלו ובררו להו בי דינא אחריני?												⚡
ועוד: מאי זה בורר לו אחד וזה בורר לו אחד?												⚡
אלא הכי קאמר: כשזה בורר לו דין אחד וזה בורר לו דין אחד - שניהן בוררין להן עוד אחד.												⚡
מאי שנא דעבדי הכי?												⚡
מתוך שזה בורר לו דין אחד וזה בורר לו דין אחד, ושניהן בוררין להן עוד אחד - יצא הדין לאמיתו.	אמרי במערבא משמיה דרבי זירא:											⚡
וחכמים אומרים כו'.												■
נימא דרב יהודה אמר רב קמיפלגי.												⚡
אין העדים חותמין על השטר אלא אם כן יודעין מי חותם עמהן.	דאמר רב יהודה אמר רב:											⚡
לית ליה דרב יהודה אמר רב	רבי מאיר:											⚡
אית להו דרב יהודה אמר רב	רבנן:											⚡
לא, דכולי עלמא אית להו דרב יהודה אמר רב, ודעת הדיינין - כולי עלמא לא פליגי דבעינן, כי פליגי - דעת בעלי דיינין.												⚡
דעת בעלי דיינין נמי בעינן	רבי מאיר סבר:											⚡
דעת הדיינין - בעינן, דעת בעלי דיינין - לא בעינן.	ורבנן סברי:											⚡
אין העדים חותמין על השטר כו'	גופא, אמר רב יהודה אמר רב:											⚡

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
Oמעשה-story

■ **ראיה-proof**
 ! **תירוץ-answer**
 ^ **שאלה-question**
 ; **קושיא-challenge**

מקרא-key:

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
כך היו נקיי הדעת שבירושלים עושין: לא היו חותמין על השטר אלא אם כן יודעין מי חותם עמהן. ולא היו יושבין בדין אלא אם כן יודעין מי יושב עמהן, ולא היו נכנסין בסעודה אלא אם כן יודעין מי מסב זה פוסל דיינו כו'.	תניא נמי הכי:										ג
כל כמיניה דפסיל דיני?											ג
בערכאות שבסוריא שנו, אבל מומחים - לא.	רבי יוחנן:										ג
אימתי - בזמן שמביא ראייה שהן קרובין או פסולין, אבל אם היו כשרין או מומחין מפי בית דין - אינו יכול לפוסלן	הא מדקתני סיפא, והכמים אומרים:										ג
מכלל דרבי מאיר מומחין נמי קאמך											ג
הכי קאמר: אבל אם היו כשרין - נעשו כמומחין מפי בית דין, ואינו יכול לפוסלן.											ג
לא כל הימנו שפוסל דין שמומחה לרבים	תא שמע, אמרו לו לרבי מאיר:										ג
אימא: לא כל הימנו שפוסל דין שהמחהו רבים עליהם.											ג
לעולם פוסל והולך, עד שיקבל עליו בית דין שמומחה לרבים, דברי רבי מאיר.	תניא נמי הכי:										ג
והא עדים כמומחין דמי											ג
זה פוסל עדיו של זה וזה פוסל עדיו של זה	ואמר רבי מאיר:										ג
פה קדוש יאמר דבר זה? תני - עדו.	הא איתמר עלה: אמר ריש לקיש:										ג
עדו למאי?											ג
אילימא לממון											ג
רחמנא פסליה											ג
אי לשבועה											ג
הימוני מהימן כבי תרי											ג
לעולם לממון, לא צריכא דקבליה עליה כבי תרי.											ג
מאי קא משמע לן - דמצי הדר ביה											ג
אמר לו נאמן עלי אבא נאמן עלי אביך נאמנין עלי שלשה רועי בקר, רבי מאיר אומר: יכול לחזור בו	תניא: [רבי מאיר]										ג
אינו יכול לחזור בו.	הכמים:										ג
כגון דקבליה עליה בחד.	ואמר רב דימי בריה דרב נחמן בריה דרב יוסף:										ג
צריכא, דאי תנא אבא ואביך - בהא קאמרי רבנן דלא מצי הדר ביה - משום דאבא ואביך חזו לעלמא, אבל חד כבי תרי, דלעלמא לא חזי - אימא מודו ליה לרבי מאיר. ואי אשמעינן בהא - בהא קאמר רבי											ג
הא מדקתני רישא דיינו וסיפא עדיו, אלמא דוקא קתני											ג
בבא הוא ואחר לפוסלן.	רבי אלעזר:										ג
כל כמיניה? נוגע בעדותו הוא											ג
כגון שקרא עליו ערער.	רב אחא בריה דרב איקא:										ג
ערער דמאי?											ג

statement-מימרא **■**
 challenge-קושיא **⚡**
 question-שאלה **^**
 answer-תירוץ **!**
 proof-ראייה **■**

disputants-חולקים **◆**
 central point for summary and review-חזרה **◇**
 insertion of an earlier segment-קודמת **<**
 story-מעשה **O**

מקרא-**key:**

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א	
אילימא ערער דגזלנותא		!										כג
כל כמיניה? נוגע בעדותו הוא		⚡										כג
אלא: ערער דפגם משפחה.		!									◇	כג
הני אמשפחה קמסהדי, ואיהו ממילא קפסיל.	רבי מאיר סבר:	!	◆									כג
סוף סוף נוגע בעדותו הוא.	ורבנן סברי:	!	◆									כג
מחלוקת בשתי כיתי עדים	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:			!							◇	כג
צריך לברר	דרבי מאיר סבר:	◆	■	!							◇	כג
אינו צריך לברר.	ורבנן סברי:	◆	■	!							◇	כג
אבל בכת אחת - דברי הכל אין יכול לפוסלן.	[דברי הכל]			!	■							כג
אין שם אלא כת אחת, מהו?	אמרו לפניו רבי אמי ורב אסי:			^							◇	כג
אין שם אלא כת אחת? והאמרת: אבל בכת אחת - דברי הכל אין יכול לפוסלן		⚡										כג
אלא: נמצאת כת שניה קרובין או פסולין, מהו?				^							◇	כג
כבר העידו עדים הראשונים.	אמר להן: [רב דימי]	!									◇	כג
כבר העידו עדים הראשונים.	איכא דאמרי, אמר רב אשי:	!										כג
נימא בפלוגתא דרבי ורבן שמעון בן גמליאל קמיפלגי				⚡								כג
הבא לידון בשטר ובחזקה - נידון בשטר, דברי רבי.	דתניא: [רבי]	◆	■	⚡							◇	כג
נידון בחזקה	רבן שמעון בן גמליאל:	◆	■	⚡							◇	כג
בחזקה ולא בשטר?	והוינן בה:	⚡		⚡								כג
אלא אימא: אף בחזקה.	[רשב"ג]			⚡	■						◇	כג
דבצריך לברר פליגי.	וקיימא לן:			⚡							◇	כג
לא, אליבא דרבן שמעון בן גמליאל - כולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - אליבא דרבי.		!										כג
דרבי מאיר כרבי	[רבי מאיר]	■	!	◆							◇	כג
ורבנן אמרי לך: עד כאן לא קאמר רבי התם - אלא בחזקה דמכח שטרא קאתי. אבל הכא דהני עדים לאו מכח עדים אחריני קאתו - אפילו רבי מודה דאין צריך לברר.	[רבנן]	■	!	◆							◇	כג
רישא בעדים פסולין ודיינין כשרין. מיגו דפסלי עדים - פסלי נמי דייני. סיפא בדיינין פסולין ועדים כשרין, דמיגו דפסלי דיינין - פסלי נמי עדים.	כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:			!							◇	כג
בשלמא מיגו דפסלי עדים פסלי נמי דייני - איכא בי דינא אחרינא. אלא מיגו דפסלי דייני - פסלי נמי עדים? והא עדים תו ליכא	מתקיף לה רבא:			⚡								כד
לא צריכא, דאיכא כת אחרת.				!							◇	כד
הא ליכא כת אחרת מאי - הכי נמי - דלא מצי פסלי? היינו דרב דימי?				⚡								כד
איכא בינייהו מיגו.				!								כד
אמרינן מיגו	דמר סבר: [רבין]	■	!	◆							◇	כד

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא אמרינן מיגו.	ומר סבר: [רב דימי]											◇
פה קדוש יאמר דבר זה? תני - עדו.	גופא אמר ריש לקיש:											◇
איני?											?	
הרואה את ריש לקיש בבית המדרש כאילו עוקר הרים וטוחנן זה בזה.	והאמר עולא:											◇
והלא כל הרואה רבי מאיר בבית המדרש כאילו עוקר הרי הרים וטוחנן זה בזה.	רבינא:											◇
בא וראה כמה מחבבין זה את זה.	הכי קאמר: [עולא]											◇
אסור להטמין את - הצונן.	כי הא דיתיב רבי, וקאמר:											◇
אבא התיר להטמין את הצונן.	אמר לפניו רבי ישמעאל ברבי יוסי:											◇
כבר הורה זקן.	אמר להם: [רבי]											◇
בא וראה כמה מחבבין זה את זה דאילו רבי יוסי קיים - היה כפוף ויושב לפני רבי, דהא רבי ישמעאל ברבי יוסי ממלא מקום אבותיו הוה - והיה כפוף ויושב לפני רבי, וקאמר כבר הורה זקן.	רב פפא:											◇
מאי דכתיב (זכריה י"א) ואקה לי שני מקלות לאחד קראתי נועם ולאחד קראתי חובלים, נועם - אלו תלמידי חכמים שבארץ ישראל, שמנעימין זה לזה בהלכה. חובלים - אלו תלמידי חכמים שבבבל, (זכריה ד') ויאמר אלה שני בני היצהר העמדים וגו' ושנים זיתים עליה. יצהר אמר רבי יצחק: אלו תלמידי חכמים שבארץ ישראל, שנוחין זה לזה בהלכה כשמן זית, ושנים זיתים עליה - אלו תלמידי (זכריה ה') ואשא עיני וארא והנה שנים נשים יוצאות ורוח בכנפיהם ולהנה כנפים כחסידיה ותשאנה האיפה בין השמים ובין הארץ ואמר אל המלאך הדבר בי אנה המה מולכות את האיפה ויאמר	רבי אושעיא:											◇
וגסות הרוח לבבל נחית?	[רבי יצחק]											◇
עשרה קבין גסות ירדו לעולם, תשעה נטלה עילם - ואחת כל העולם כולן	[רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי]											◇
אין, לבבל נחית, ואישתרבוני דאישתרבר לעילם.	והאמר מר:											◇
דיקא נמי, דכתיב לבנות לה בית בארץ שנער - שמע מינה.												◇
סימן לגסות הרוח עניות	[רבי יוחנן]											◇
ועניות לבבל נחית												◇
מאי עניות - עניות תורה. דכתיב:												◇
(שיר השירים ה') אחות לנו קטנה ושדים אין לה אמר רבי יוחנן: זו עילם שזכתה ללמוד ולא זכתה ללמד.	והאמר מר:											◇
מאי בבל? אמר רבי יוחנן: בלולה במקרא, בלולה במשנה, בלולה בתלמוד.	[רבי יוחנן]											◇
(איכה ג') במחשכים הושיבני כמתי עולם אמר רבי ירמיה: זה תלמודה של בבל.	[רבי יוחנן]											◇
אמר לו: נאמן עלי אבא, נאמן עלי אביך נאמנים עלי שלשה רועי בקר, רבי מאיר אומר: יכול לחזור בו	[רבי מאיר]											◇
אינו יכול לחזור בו.	חכמים:											◇
היה חייב לחבירו שבועה, ואמר לו: דור לי בחיי ראשך רבי מאיר אומר: יכול לחזור בו	[רבי מאיר]											◇
אין יכול לחזור בו.	חכמים:											◇
כגון דקבליה עליה בחד.	רב דימי בריה דרב נחמן בריה דרב יוסף:											◇
מחלוקת במחול לך, אבל באתן לך - דברי הכל יכול לחזור בו.	רב יהודה אמר שמואל:											◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
באתן לך מחלוקת.	רבי יוחנן:									◆	■	◇
באתן לך מחלוקת, אבל במחול לך - דברי הכל אין יכול לחזור בו, או דילמא: בין בוז ובין בוז מחלוקת?	איבעיא להו:									^		◇
מחלוקת באתן לך, אבל במחול לך - דברי הכל אין יכול לחזור בו.	תא שמע, דאמר רבא:									■	⚡	◇
אי אמרת בשלמא באתן לך מחלוקת, אבל במחול לך דברי הכל אין יכול לחזור בו - רבא דאמר כרבי יוחנן. אלא אי אמרת בין בוז ובין בוז מחלוקת, רבא דאמר כמאן?										⚡		
רבא טעמא דנפשיה קאמר										!		◇
היה חייב לחבירו שבועה ואמר לו: דור לי בחיי ראשך רבי מאיר אומר: יכול לחזור בו	איתיביה רב אחא בר תחליפא לרבא: [רבי מאיר]									◆	■	◇
אין יכול לחזור בו	חכמים:									◆	■	◇
מאי לאו באותן הנשבעין ולא משלמין, דהוה ליה כמחול לך?										⚡		
לא, באותן הנשבעין ונוטלין, דהוה ליה כאתן לך.										!		◇
והא תנא ליה רישא										⚡		
תנא תולה בדעת אחרים, ותנא תולה בדעת עצמו.										!		◇
וצריכא. דאי תנא תולה בדעת אחרים - בהא קאמר רבי מאיר דמצי הדר ביה - משום דלא גמר ומקני, דאמר: מי יימר דמוכי ליה? אבל תולה בדעת עצמו - אימא מודי להו לרבנן. ואי אשמעינן בהא - בהא קאמרי רבנן, אבל בההיא - אימא מודו ליה רבנן לרבי מאיר, צריכא.										■		
מחלוקת לפני גמר דין, אבל לאחר גמר דין - דברי הכל אין יכול לחזור בו.	ריש לקיש:									◆	■	◇
לאחר גמר דין מחלוקת.	רבי יוחנן:									◆	■	◇
לאחר גמר דין מחלוקת - אבל לפני גמר דין דברי הכל יכול לחזור בו, או דילמא: בין בוז ובין בוז מחלוקת?	איבעיא להו:									^		◇
קיבל עליו קרוב או פסול, לפני גמר דין - יכול לחזור בו, לאחר גמר דין - אין יכול לחזור בו.	תא שמע, דאמר רבא:									■	!	◇
אי אמרת בשלמא לאחר גמר דין מחלוקת, אבל לפני גמר דין דברי הכל יכול לחזור בו - רבא דאמר כרבי יוחנן, ואליבא דרבנן. אלא אי אמרת בין בוז ובין בוז מחלוקת - רבא דאמר כמאן?										!		
אלא לאו שמע מינה: לאחר גמר דין מחלוקת, שמע מינה.										!		
ילמדנו רבינו, לפני גמר דין מחלוקת או לאחר גמר דין מחלוקת, והלכה כדברי מי?	שלה ליה רב נחמן בר רב יצחק לרב נחמן בר יעקב:									^		◇
לאחר גמר דין מחלוקת והלכה כדברי חכמים.	שלה ליה: [רב נחמן בר יעקב]									!		◇
הכי שלה ליה: באתן לך מחלוקת או במחול לך מחלוקת, והלכה כדברי מי?	רב אשי:									^		◇
שלה ליה: באתן לך מחלוקת, והלכה כדברי חכמים.	שלה ליה: [רב נחמן בר יעקב]									!		◇
בסורא מתני הכי.										■		
ילמדנו רבינו, לפני גמר דין וקנו מידו מאי?	בפומבדיתא מתני הכי: אמר רבי חנינא בר									^		◇
אין לאחר קניין כלום.	שלה להו: [שמואל]									!		◇
ואלו הן הפסולין - המשחק בקוביא והמלוה בריבית, ומפריחי יונים, וסוחרי שביעית.										■		
בתחילה היו קורין אותן אוספי שביעית, משרבו האנסין חזרו לקרותן סוחרי שביעית.	רבי שמעון:									■		◇
אימתי - בזמן שאין להן אומנות אלא הוא, אבל יש להן אומנות שלא הוא - כשרין.	רבי יהודה:									■		◇

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מימרא-statement
 ; קשיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
משחק בקוביא מאי קא עביד?											ז	ג
משום דהוה אסמכתא, ואסמכתא לא קניא.	רמי בר חמא:										!	◊
כל כי האי גוונא - לאו אסמכתא היא. אלא: לפי שאין עוסקין ביישובו של עולם.	רב ששת:										!	◊
מאי בנייהו?											ז	
איכא בנייהו דגמר אומנותא אחריתי.											!	◊
אימתי - בזמן שאין להן אומנות אלא הוא, אבל יש להן אומנות שלא הוא - כשרים.	דתנן אמר רבי יהודה:										!	◊
אלמא טעמא דמתניתין - משום יישובו של עולם הוא											ז	
קשיא לרמי בר חמא											ז	◊
וכי תימא פליגי רבנן עליה דרבי יהודה											!	
כל מקום שאמר רבי יהודה אימתי ובמה - אינו אלא לפרש דברי חכמים.	והא אמר רבי יהושע בן לוי:										ז	◊
אימתי - לפרש, ובמה - לחלוק.	רבי יוחנן:										ז	◊
ודכולי עלמא, אימתי לפרש הוא											ז	◊
גברא אגברא קא רמית?											!	
פליגי	מר סבר: [רבי יוחנן]										!	◊
לא פליגי.	ומר סבר: [רבי יהושע בן לוי]										!	◊
ולא פליגי?											ז	
בין שיש לו אומנות שלא הוא, בין שאין לו אומנות אלא הוא - הרי זה פסול	והתניא:										ז	◊
ההיא רבי יהודה משום רבי טרפון היא.											!	
לעולם אין אחד מהן נזיר, לפי שלא נתנה נזירות אלא להפלאה.	דתניא, רבי יהודה אומר משום רבי טרפון:										!	◊
מלוה ברבית.												◊
לוה ברבית - פסול לעדות.	רבא:											◊
מלוה ברבית	והאנן תנן:										ז	
מלוה הבאה ברבית.											!	
בר ביניתוס אסהידו ביה תרי שהדי, חד אמר: קמי דידי אוזיף בריביתא, וחד אמר: לדידי אוזיף בריביתא. פסליה רבא לבר ביניתוס.	[רבא]										◊	◊
לוה ברבית פסול לעדות	והא רבא הוא דאמר:										ז	
והוה ליה רשע, והתורה אמרה אל תשת רשע עך											ז	
רבא לטעמיה											!	
אדם קרוב אצל עצמו, ואין אדם משים עצמו רשע.	דאמר רבא:										!	◊
ההוא טבחא דאישתכח דנפקא טריפתא מתותי ידיה, פסליה רב נחמן ועבריה.	[רב נחמן]										◊	◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מאימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
אזל רבי מזיה וטופריה.												◊	כה.
סבר רב נחמן לאכשוריה.	[רב נחמן]											◊	כה.
דילמא איערומי קא מערים?	אמר ליה רבא:											◊	כה.
אלא מאי תקנתיה?												◊	כה.
כדרב אידי בר אבין.												◊	כה.
החשוד על הטריפות - אין לו תקנה עד שילך למקום שאין מכירין אותו, ויחזיר אבידה בדבר חשוב, או שיציא טריפה מתחת ידו בדבר חשוב משלו.	דאמר רב אידי בר אבין:											◊	כה.
ומפריחי יונים.												◊	כה.
מאי מפריחי יונים?												◊	כה.
אי תקדמיה יונך ליון	הכא תרגומה:											◊	כה.
ארא.	רבי חמא בר אושעיא											◊	כה.
מאן דאמר אי תקדמיה יונן ליון - מאי טעמא לא אמר ארא?												◊	כה.
ארא - מפני דרכי שלום בעלמא.	אמר לך:											◊	כה.
ומאן דאמר ארא, מאי טעמא לא אמר אי תקדמיה יונן ליון?												◊	כה.
היינו משחק בקוביא.	אמר לך:											◊	כה.
ואידך												◊	כה.
תנא תולה בדעת עצמו, ותנא תולה בדעת יונו.	[אידך]											◊	כה.
וצריכא, דאי תנא תולה בדעת עצמו - התם הוא דלא גמר ומקני, דאמר קים לי בנפשאי דידענא טפי. אבל תולה בדעת יונו - אימא לא. ואי תנא תולה בדעת יונו - דאמר: בנקשא תליא מילתא, ואנא ידענא לנקושי טפי. אבל תולה בדעת עצמו - אימא לא, צריכא.												◊	כה.
המשחק בקוביא - אלו הן המשחקים בפיספסים. ולא בפיספסים בלבד אמרו, אלא אפילו קליפי אגוזים וקליפי רימונים. ואימתי חזרתן - משישברו את פיספסיהן ויחזרו בהן חזרה גמורה, דאפילו בחנם לא עבדי.	מיתבי:											◊	כה:
מלוה בריבית - אחד המלוה ואחד הלוה, ואימתי חזרתן - משיקרעו את שטריהן ויחזרו בהן חזרה גמורה, אפילו לנכרי לא מוזפי.												◊	כה.
ומפריחי יונים - אלו שממריין את היונים. ולא יונים בלבד אמרו, אלא אפילו בהמה חיה ועוף, ואימתי חזרתן - משישברו את פגמיהן, ויחזרו בהן חזרה גמורה, דאפילו במדבר נמי לא עבדי.												◊	כה.
סוחרי שביעית - אלו שנושאיין ונותניין בפירות שביעית, ואימתי חזרתן - משתגיע שביעית אחרת ויבדלו.												◊	כה.
לא חזרת דברים בלבד אמרו, אלא חזרת ממון. כיצד? אומר: אני פלוני בר פלוני כינסתי מאתם זון בפירות שביעית, והרי הן נתונין במתנה לעניים.	ואמר רבי נחמיה:											◊	כה.
קתני מיהת בהמה.												◊	כה.
בשלמא למאן דאמר אי תקדמיה יונך ליון - היינו דמשכחת לה בהמה, אלא למאן דאמר ארא - בהמה בת הכי היא?												◊	כה.
אין, בשור הבר, וכמאן דאמר שור הבר מין בהמה הוא												◊	כה.
שור הבר מין בהמה הוא	דתנן: [ת"ק]											◊	כה.
מין חיה.	רבי יוסי:											◊	כה.
הוסיפו עליהן הגולנין והחמסנין.	תנא:											◊	כה.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment**
Oמעשה-story

■ **מימרא-statement**
 ◊ **קושיא-challenge**
 ^ **שאלה-question**
 ! **תירוץ-answer**
 ■ **ראייה-proof**

מקרא-key:

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
גזלן דאורייתא הוא				◊								כה:
לא נצרכא אלא למציאת חרש שוטה וקטן. מעיקרא סבור: מציאת חרש שוטה וקטן לא שכיחא, אי נמי - מפני דרכי שלום בעלמא. כיון דחזו דסוף סוף ממונא הוא דקא שקלי - פסלינהו רבנן.				!								כה:
החמסנין, מעיקרא סבור: דמי קא יהיב, אקראי בעלמא הוא. כיון דחזו דקא חטפי - גזרו בהו רבנן.				■								כה:
עוד הוסיפו עליהן הרועים, הגבאיין, והמוכסין.	תנא:			■								כה:
רועים, מעיקרא סבור: אקראי בעלמא הוא, כיון דחזו דקא מכווני ושדו לכתחילה - גזרו בהו רבנן.				■								כה:
הגבאיין והמוכסין, מעיקרא סבור: מאי דקיץ להו קא שקלי, כיון דחזו דקא שקלי יתירא פסלינהו.				■								כה:
רועה שאמרו - אחד רועה בהמה דקה ואחד רועה בהמה גסה.	רבא:			■								כה:
ומי אמר רבא הכי?				◊								כה:
רועה בהמה דקה בארץ ישראל - פסולין, בחוצה לארץ - כשרין. רועה בהמה גסה - אפילו בארץ ישראל כשרין	והאמר רבא:			◊								כה:
ההוא במגדלים איתמר.				!								כה:
הכי נמי מסתברא				■								כה:
נאמנין עלי שלשה רועי בקר.	מדקתני:			■								כה:
מאי לאו - לעדות?				■								כה:
לא, לדינא.				◊								כה:
דיקא נמי				■								כה:
שלשה רועי בקר.	דקתני:			■								כה:
ואי לעדות - שלשה למה לי?				■								כה:
ואלא מאי - לדינא, מאי איריא שלשה רועי בקר? כל בי תלתא דלא גמרי דינא נמי				◊								כה:
הכי קאמר: אפילו הני דלא שכיחי ביישוב.				!								כה:
סתם רועה - פסול, סתם גבאי - כשר.	רב יהודה:			■								כה:
אבוה דרבי זירא עבד גביותא תליסר שנין, כי הוה אתי ריש נהרא למתא, כי הוה חזי רבנן אמר להו: (ישעיהו כ"ו) לך עמי בא בחדריך. כי הוה חזי אינשי דמתא אמר: ריש נהרא אתא למתא, והאידנא נכיס אבא לפום ברא וברא לפום אבא.	[אבוה דרבי זירא]			○								כה:
ומיגנזו כולי עלמא				○								כו.
כי אתי, אמר ליה: ממאן נבעי?				○								כו.
כי ניחא נפשיה אמר להו שקולו תליסר מעי דציירי לי בסדינאי, והדרו ליה לפניא, דשקלתינהו מיניה ולא איצטריכו לי.				○								כו.
בתחילה היו קוראין אותן אוספי שביעית.	רבי שמעון:										■	כו.
מאי קאמר											■	כו.
הכי קאמר: בתחילה היו אומרים אוספי שביעית כשרין, סוחרין פסולין. משרבו מציאי מעות לעניים, ואולי עניים ואספי להו, ומייתו, חזרו לומר אחד זה ואחד זה פסולין.	רב יהודה:										!	כו.
האי משרבו האנסים? משרבו התגרין מיבעי ליה	קשו בה בני רחבה:										◊	כו.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
מעשה-story O

? **קושיא-challenge**
 ^ **שאלה-question**
 ! **תירוץ-answer**
 ■ **ראייה-proof**

מקרא-key:

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
אלא: בתחילה היו אומרים אחד זה ואחד זה פסולין, משרבו האנסין, ומאי נינהו - ארנונא.											!	◇	כ.ו.
כדמכריז רבי ינאי: פוקו וזרעו בשביעית, משום ארנונא.											!	◇	כ.ז.
חזרו לומר: אוספין - כשרין, סוחרין - פסולין.											!	◇	כ.ח.
רבי חייא בר זרנוקי ורבי שמעון בן יהוצדק הוו קאזלי לעבר שנה בעסיא. פגע בהו ריש לקיש, איטפיל בהדייהו, אמר: איזיל אחזי היכי עבדי עובדא.											o	◇	כ.ט.
חזייה לההוא גברא דקא כריב. אמר להן: כהן וחורש?	[ריש לקיש]										o	◇	כ.י.
אמרו לו: יכול לומר: אגיסטון אני בתוכו.	[רבי חייא בר זרנוקי ורבי שמעון בן יהוצדק]										■		כ.יא.
תו חזייה לההוא גברא דהוה כסח בכרמי, אמר להן: כהן וחמר?	[ריש לקיש]										o	◇	כ.יב.
אמר לו: יכול לומר לעקל בית הבד אני צריך.	[רבי חייא בר זרנוקי ורבי שמעון בן יהוצדק]										o		כ.יג.
אמר להם: הלב יודע אם לעקל אם לעקלקלות.	[ריש לקיש]										ז		כ.יד.
הי אמר להו ברישא?											^		כ.טו.
אילמא הא קמייתא אמר להו ברישא											!		כ.טז.
הא נמי לימרו: אגיסטון אני בתוכן											ז		כ.יז.
אלא: הא אמר ליה ברישא, והדר אמר להו הך.											!	◇	כ.יח.
מאי שנא כהן											ז		כ.יט.
משום דחשידי אשביעית.											!	◇	כ.כ.
סאה תרומה שנפלה למאה סאין של שביעית - תעלה, פחות מיכן - ירקבו.	דתניא:										!	◇	כ.כא.
אמאי ירקבו? ימכרנו לכהן בדמי תרומה, חוץ מדמי אותה סאה	והוינן בה:										ז	!	כ.כב.
זאת אומרת נחשדו כהנים אשביעית.	ואמר רב חייא משמיה דעולא:										!	!	כ.כג.
אמרו: טרודא הוא דין.	[רבי חייא בר זרנוקי ורבי שמעון בן יהוצדק]										o	◇	כ.כד.
כי מטו להתם סליקו לאיגרא, שלפוח - לדרגא מתותיה.											o	◇	כ.כה.
אתא לקמיה דרבי יוחנן, אמר לו: בני אדם החשודין על השביעית, כשרין לעבר שנה?	[ריש לקיש]										ז	◇	כ.כו.
הדר אמר: לא קשיא לי, מידי דהוה אשלשה רועי בקר. ורבנן אחושבנייהו סמוך.	[ריש לקיש]										!	◇	כ.כז.
והדר אמר: לא דמי, התם - הדור אימנו רבנן ועברוה לההוא שתא, הכא - קשר רשעים הוא, וקשר רשעים אינו מן המנין.	[ריש לקיש]										ז	◇	כ.כח.
אמר רבי יוחנן: דא עקא.	[רבי יוחנן]										o		כ.כט.
כי אתו לקמיה דרבי יוחנן אמרו ליה: קרי לן רועי בקר ולא אמר ליה מר ולא מידי?	[רבי חייא בר זרנוקי ורבי שמעון בן יהוצדק]										o	◇	כ.ל.
אמר להו: ואי קרי לכו רועי צאן מאי אמינא ליה?	[רבי יוחנן]										o		כ.לא.
מאי קשר רשעים											^	◇	כ.לב.
שבנא הוה דריש בתליסר רבוותא, חזקיה הוה דריש בחד סר רבוותא.											o	!	כ.לג.
כי אתא סנחריב וצר עלה דירושלים, כתב שבנא פתקא, שדא בגירא: שבנא וסיעתו - השלימו, חזקיה וסיעתו לא השלימו. שנאמר (תהלים י"א) כי הנה הרשעים ידרכון קשת כוננו חצם על יתר.											o	!	כ.לד.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-זה בורר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היה קא מסתפי חזקיה, אמר: דילמא חס ושלום נטיה דעתיה דקדושא בריך הוא בתר רובא, כיון דרובא מימסרי - אינהו נמי מימסרי.												כ.
בא נביא ואמר לו: (ישעיהו ח') לא תאמרון קשר לכל אשר יאמר העם הזה קשר. כלומר: קשר רשעים הוא, וקשר רשעים אינו מן המניין.												כ.
הלך לחצב לו קבר בקברי בית דוד												כ.
בא נביא ואמר לו: (ישעיהו כ"ב) מה לך פה ומי לך פה כי חצבת לך פה קבר הגנה ה' מטלטלך טלטה גבר.												כ.
טלטולא דגברא קשי מדאיתתא.	רב:											כ.
(ישעיהו כ"ב) ועטך עטה - אמר רבי יוסי ברבי חנינא: מלמד שפרחה בו צרעת. כתיב הכא ועטך עטה וכתיב התם (ויקרא י"ג) ועל שפם יעטה.	[רבי יוסי ברבי חנינא]											כ.
(ישעיהו כ"ב) צנוף יצנפך צנפה כדור אל ארץ רחבת ידיים וגו'.												כ.
הוא ביקש קלון בית אדניו - לפיכך נהפך כבודו לקלון.	תנא:											כ.
כי הוה נפיק איהו, אתא גבריאל אחדיה לדשא באפי משרייתיה.												כ.
אמרו ליה: משרייתך היכא?												כ:
אמר: הדרו בי.	[שבנא]											כ:
אמרו ליה: אם כן אחזקי קא מחייכת בן? נקבוהו בעקביו, ותלאוהו בזנבי סוסייהם, והיו מגררין אותו על הקוצים ועל הברקנין.												כ:
שבנא בעל הגאון היה, כתיב הכא (ישעיהו כ"ב) לך-בא אל הסכן הזה, וכתיב התם (מלכים א' א') ותהי לו סכנת.	רבי אלעזר:											כ:
(תהלים י"א) כי השתות יהרסון צדיק מה פעל.												כ:
אילו חזקיה וסיעתו נהרסים, צדיק מה פעל?	חד[רב יהודה/רב עינא]											כ:
אילו בית המקדש יהרס, צדיק מה פעל?	וחד[רב יהודה/רב עינא]											כ:
אילו מחשבותיו של אותו רשע אינן נהרסות, צדיק מה פעל?	עולא:											כ:
בשלמא למאן דאמר אילו מחשבותיו של אותו רשע - היינו דכתיב כי השתות יהרסון. ולמאן דאמר בית המקדש נמי												כ:
אבן היתה שם מימות נביאים הראשונים ושתיה היתה נקראת.	דתנן:											כ:
אלא למאן דאמר חזקיה וסיעתו, היכא אשכחן צדיקי דאיקרו שתות?												כ:
דכתיב (שמואל א' ב') כי לה' מצקי ארץ וישת עליהם תבל.												כ:
ואיבעית אימא מהכא: (ישעיהו כ"ח) הפלא עצה הגדיל תושיה.												כ:
למה נקרא שמה תושיה - מפני שהיא מתשת כחו של אדם.	רבי חנן:											כ:
דבר אחר: תושיה - שניתנה בחשאי מפני השטן.												כ:
דבר אחר: תושיה - דברים של תוהו, שהעולם משותת עליהם.												כ:
מחשבה מועלת אפילו לדברי תורה, שנאמר (איוב ה') מפר מחשבות ערומים ולא תעשינה ידיהם תושיה.	עולא:											כ:
אם עסוקין לשמה - אינה מועלת, שנאמר (משלי יט) רבות מחשבות בלב-איש ועצת ה' היא תקום עצה שיש בה דבר ה' - היא תקום לעולם.	רבה:											כ:
אמר רבי יהודה אימתי.												כ:
הלכה כרבי יהודה	רבי אבהו אמר רבי אלעזר:											כ:

✦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 Oמעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ? קשיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כולן צריכין הכרזה בבית דין.	ואמר רבי אבהו אמר רבי אלעזר:										■	◊
רועה, פליגי בה רב אחא ורבינא:											■	◊
בעי הכרזה	חד[רב אחא/ רבינא]										■	◊
לא בעי הכרזה.	וחד[רב אחא/ רבינא]										■	◊
בשלמא למאן דאמר לא בעי הכרזה - היינו דאמר רב יהודה אמר רב:											?	
סתם רועה פסול.	[רב יהודה אמר רב]										■	?
אלא למאן דאמר בעי הכרזה - מאי סתם רועה פסול?											?	
דבסתמא מכרוינן עליה.											!	
ההיא מתנה דהוו חתימי עלה תרין גולנין, סבר רב פפא בר שמואל לאכשורה, דהא לא אכרוינן עלייהו.	[רב פפא בר שמואל]										■	◊
נהי דבעינן הכרזה בגולן דרבנן - בגולן דאורייתא מי בעינן הכרזה?	אמר ליה רבא:										?	◊
(סימן: דב"ר ועריו"ת גנ"ב).												◊
אוכלי דבר אחר פסולין לעדות.	רב נחמן:										■	◊
הני מילי - בפרהסיא, אבל בצינעה - לא.											■	
ובפרהסיא נמי לא אמרן אלא דאפשר ליה לאיתזוני בצינעה, וקא מבזי נפשיה בפרהסיא, אבל לא אפשר ליה - היותיה הוא											■	◊
החשוד על העריות כשר לעדות.	רב נחמן:										■	◊
עני מרי, ארבעין בכתפיה וכשר?	רב ששת:										?	◊
ומודה רב נחמן לענין עדות אשה שהוא פסול.	רבא:										■	◊
לא אמרן אלא לאפוקה, אבל לעיולה - לית לן בה.	רבינא ואיתימא רב פפא:										■	◊
פשיטא											?	
מהו דתימא: הא עדיפא ליה, דכתיב (משלי ט') מים גנובים ימתקו וגו', קא משמע לן: דכמה דקיימא הכי - שכיחא ליה.											!	
גנב ניסן וגנב תשרי - לא שמיה גנב.	ואמר רב נחמן:										■	◊
הני מילי - באריסא, ודבר מועט, ובדבר שנגמרה מלאכתו.											■	◊
איכריה דרב זביד חד גנב קבא דשערי ופסליה, וחד גנב קיבורא דאהיני ופסליה.	[רב זביד]										■	
הנהו קבוראי דקבור נפשא ביום טוב ראשון של עצרת, שמתיהו רב פפא, ופסלינהו לעדות.	[רב פפא]										■	◊
ואכשרינהו רב הונא בריה דרב יהושע.	[רב הונא בריה דרב יהושע]										■	◊
והא רשעים נינהו?	אמר ליה רב פפא:										?	
סברי מצוה קא עבדי.											!	
והא קא משמתינא להן											?	
סברי: כפרה קא עבדי לן רבנן.											!	◊

מימרא-statement **■**
 קושיא-challenge **⚡**
 שאלה-question **^**
 תירוץ-answer **!**
 ראיה-proof **■**
 חולקים-disputants **◆**
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review **◇**
 מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment **<**
 מעשה-story **O**

מקרא-key:

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
עד זומם אביי אמר: למפרע הוא נפסל	איתמר: [אביי]									◆	◇	כז.	
מיכן ולהבא הוא נפסל.	רבא:									◆	◇	כז.	
למפרע הוא נפסל, מעידנא דאסהיד רשע הוא, והתורה אמרה (שמות כ"ג) אל תשת ידך עם רשע - אל תשת רשע עד.	אביי אמר:									■		כז.	
מיכן ולהבא הוא נפסל עד זומם חידוש הוא: מאי חזית דסמכת אהני? סמוך אהני אין לך בו אלא משעת חידושו ואילך.	רבא אמר:									■		כז.	
רבא נמי כאביי סבירא ליה, ומאי טעם קאמר מאן ולהבא - משום פסידא דלקוחות.	איכא דאמרי:									■	◇	כז.	
מאי בנייהו?										⚡		כז.	
איכא בנייהו דאסהידו בי תרי בחד, אי נמי דפסלינהו בגולנותא.										!	◇	כז.	
עבד רב פפי עובדא כוותיה דרבא.	ואמר רבי ירמיה מדיפתי:									■		כז.	
הלכתא כוותיה דאביי.	מר בר רב אשי אמר:									■		כז.	
והלכתא כוותיה דאביי ביע"ל קג"ם.										■	◇	כז.	
מומר אוכל נבילות לתיאבון - דברי הכל פסול.	[דברי הכל]									■	◇	כז.	
להכעיס, אביי אמר: פסול	[אביי]									◆	■	◇	כז.
כשר.	רבא:									◆	■	◇	כז.
פסול, דהוה ליה רשע, ורחמנא אמר אל תשת רשע עד.	אביי אמר:									■		כז.	
כשר, רשע דחמס בעינן.	ורבא אמר:									■		כז.	
אל תשת רשע עד, אל תשת חמס עד - אלו גולנין ומועלין בשבועות.	מיתיבי:									⚡	◇	כז.	
מאי לאו - אחד שבועת שוא ואחד שבועת ממון?										⚡		כז.	
לא, אידי ואידי שבועת ממון ומאי שבועות - שבועות דעלמא.										!	◇	כז.	
אל תשת רשע עד, אל תשת חמס עד - אלו גולנין ומלוי רביות	מיתיבי:									⚡	◇	כז.	
תיובתא דאביי תיובתא.										■	◇	כז.	
נימא כתנאי:										⚡	◇	כז.	
עד זומם פסול לכל התורה כולה, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]									◆	⚡	◇	כז.
במה דברים אמורים - שהזום בדיני נפשות, אבל הזום בדיני ממונות - כשר לדיני נפשות.	רבי יוסי:									◆	⚡	◇	כז.
נימא אביי כרבי מאיר, ורבא כרבי יוסי?										⚡		כז.	
אביי כרבי מאיר - דאמר: אמרינן מקולא לחומרא	[אביי]									■	⚡	כז.	
ורבא דאמר כרבי יוסי דאמר: מחומרא לקולא - אמרינן, מקולא לחומרא - לא אמרינן.	[רבא]									■	⚡	כז.	
לא, אליבא דרבי יוסי, כולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - אליבא דרבי מאיר:										!	◇	כז.	
כרבי מאיר	אביי									■	!	◇	כז.
עד כאן לא קאמר רבי מאיר התם אלא גבי עד זומם דממון, דרע לשמים ורע לבריות, אבל הכא דרע לשמים ואין רע לבריות - לא.	ורבא:									■	!	◇	כז.

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ⚡
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ !
 proof-ראייה ■

disputants-חולקים-
 central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה
 insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת-
 story-מעשה O

מקרא-key:

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
והלכתא כוותיה דאביי.										■	◇
והא איתובב										⚡	◇
ההיא רבי יוסי היא.										!	◇
ותיהוי נמי רבי יוסי, רבי מאיר ורבי יוסי - הלכה כרבי יוסי										⚡	◇
שאני התם דסתם לן תנא כרבי מאיר.										!	◇
והיכא סתם לן?										^	◇
כי הא, דבר חמא קטל נפשא										O !	◇
אמר ליה ריש גלותא לרב אבא בר יעקב: פוק עיין בה, אי ודאי קטל - ליכהוהו לעיניה.										O !	◇
אתו תרי סהדי אסהידו ביה דודאי קטל.										O !	◇
אזל איהו אייתי תרי סהדי, אסהידו ביה בחד מהנך, חד אמר: קמאי ידי גנב קבא דחושלא, וחד אמר: קמאי ידי גנב קתא דבורטיא.										O !	◇
אמר ליה: מאי דעתך - כרבי מאיר? רבי מאיר ורבי יוסי הלכה כרבי יוסי	[רב אבא בר יעקב]	⚡								!	◇
הוום בדיני ממונות - כשר לדיני נפשות	ורבי יוסי, האמר:	⚡	■							!	◇
הני מילי - היכא דלא סתם לן תנא כרבי מאיר, הכא - סתם לן תנא כרבי מאיר.	אמר ליה רב פפי:	!								!	◇
ממאי?		⚡								!	◇
אילימא מהא דתנן:		!								!	◇
כל הראוי לדון דיני נפשות ראוי לדון דיני ממונות.	[תנן]	!	■							!	◇
מני?		!	^							!	◇
אילימא רבי יוסי היא		!	!							!	◇
הא איכא עד זומם דממון, דכשר לדיני נפשות ופסול לדיני ממונות.		!	^							!	◇
אלא לאו - רבי מאיר היא.		!								!	◇
ממאי? דילמא בפסולי יוחסין קאי. דאי לא תימא הכי - סיפא דקתני:		⚡								!	◇
יש ראוי לדון דיני ממונות ואין ראוי לדון דיני נפשות	[סיפא]	⚡	■							!	◇
אמאי אינו ראוי - דאיתום בדיני נפשות, ראוי לדון דיני ממונות? והא דברי הכל פסול הוא		⚡	⚡							!	◇
אלא בפסול יוחסין קאי		⚡	!							!	◇
הכא נמי - בפסול יוחסין קאי.		⚡								!	◇
אלא הכא קא סתם לן תנא		!								!	◇
אלו הן הפסולים: המשחק בקוביא, ומלוי ברבית, ומפריחי יונים, וסוחרי שביעית והעבדים.	דתנן:	!	■							!	◇
זה הכלל: כל עדות שאין האשה כשירה לה - אף הן אין כשירין לה.		!	■							!	◇
מני?		!	^							!	◇

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
O מעשה-story

challenge-קשיא ?
question-שאלה ^
answer-תירוץ !
proof-ראייה ■

מקרא-key:

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	כ
אילמא רבי יוסי										!	!
והאיכא עדות בדיני נפשות, שאין האשה כשרה לה והן כשרין לה.										!	?
אלא לאו - רבי מאיר היא.										!	!
קם בר חמא נשקיה אכרעיה, וקבליה לכרגיה דכולי שניה.											O
ואלו הן הקרובין: אחיו, ואחי אביו, ואחי אמו, ובעל אחותו, ובעל אחות אביו, ובעל אחות אמו, ובעל אמו, וחמיו, וגיסו. הן ובניהן וחתניהן, וחורגו לבדו.											■
זו משנת רבי עקיבא. אבל משנה ראשונה: דודו, ובן דודו, וכל הראוי ליורשו, וכל הקרוב לו באותה שעה. היה קרוב ונתרחק - הרי זה כשר.	רבי יוסי:										■
אפילו מתה בתו אם יש לו בנים ממנה - הרי זה קרוב.	רבי יהודה:										■
האוהב והשונא.	[רבי יוסי]										■
אוהב - זה שושבינו											■
שונא - כל שלא דבר עמו שלשה ימים באיבה.											■
לא נחשדו ישראל על כך.	אמרו לו: [רבנן]										■
מנהגי מילי?											^
(דברים כ"ד) לא יומתו אבות על בנים, מה תלמוד לומר? אם ללמד שלא ימותו אבות בעון בנים ובנים בעון אבות - הרי כבר נאמר (דברים כ"ד) איש בחטאו יומתו. אלא, לא יומתו אבות על בנים - בעדות בנים, ובנים לא יומתו על אבות - בעדות אבות.	דתנו רבנן:										■
ובנים בעון אבות לא? והכתיב (שמות ל"ד) פוקד עון אבות על בנים											?
התם כשאוחזין מעשה אבותיהן בידיהן.											!
(ויקרא כ"ו) ואף בעונות אבותם אתם ימקו - כשאוחזין מעשה אבותיהם בידיהם.	כדתניא:										■
אתה אומר כשאוחזין, או אינו אלא כשאינן אוחזין?											?
כשהוא אומר איש בחטאו יומתו - הרי כשאינן אוחזין מעשה אבותיהן בידיהן נאמר הא מה אני מקיים אף בעונות הבתם אתם ימקו כשאוחזין מעשה אבותם.											!
ולא? והכתיב: (ויקרא כ"ו) וכשלו איש באחיו - איש בעון אחיו, מלמד שכולן ערבים זה בזה											?
התם שהיה בידם למחות ולא מיחו.											!
אשכחן אבות לבנים ובנים לאבות, וכל שכן אבות להדדי. בנים לבנים מנלן?											^
אם כן ליכתוב קרא לא יומתו אבות על בן, מאי בנים - דאפילו בנים להדדי.											!
אשכחן בנים להדדי, בנים לעלמא מנלן?											^
סברא הוא.	רמי בר חמא:										!
אין העדים נעשין זוממין עד שיוזמו שניהן.	כדתניא:										■
ואי סלקא דעתך בנים לעלמא כשרין - נמצא עד זומם נהרג בעדות אחין											!
ולישעמיך	אמר ליה רבא:										?
שלשה אחין ואחד מצטרף עמהן - הרי אלו שלש עדיות, והן עדות אחת להזמה. נמצא עד זומם משלם ממון בעדות אחין	הא דתנן:										?

central point for summary and review- וחזרה לסיכום ותורה- insertion of an earlier segment- קודמת- story-מעשה O	disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראייה-
מקרא- key:	

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אלא, הזמה מעלמא קאתי.												◊	כה.	
הכא נמי: הזמה מעלמא קאתי.												◊	כה.	
אלא, אם כן ליכתוב קרא וכן על אבות, אי נמי הם על אבות, מאי ובנים - אפילו בנים לעלמא.												!	◊	כה.
אשכחן קרובי האב, קרובי האם מנלן?												^	◊	כה.
אמר קרא: אבות אבות תרי זימני, אם אינו ענין לקרובי האב - תניהו ענין לקרובי האם.												!	◊	כה.
אשכחן לחובה, לזכות מנא לן?												^	◊	כה.
אמר קרא: יומתו יומתו תרי זימני, אם אינו ענין לחובה - תנהו ענין לזכות.												!	◊	כה.
אשכחן בדיני נפשות, בדיני ממונות מנלן?												^	◊	כה.
אמר קרא: (ויקרא כ"ד) משפט אחד יהיה לכם - משפט השווה לכם.												!	◊	כה.